

I

De luchthaventechnicus was nog net geen één meter tachtig lang en het lichaam onder zijn overall en bodywarmer was slank en atletisch gebouwd. De enkele lijn die dwars over zijn krachtige, donkere voorhoofd liep wees op daadkracht en vastberadenheid en zijn heldergroene ogen straalden een kalme, bijna kille intelligentie uit. Een gebreide wollen muts bedekte zijn korte, bruine haar. Het onderste gedeelte van zijn gezicht ging verborgen onder een baard.

Hij droeg een naamplaatje op zijn borst. Volgens dit plaatje heette hij Steve Lundin.

Het naamplaatje was nep. De echte naam van de technicus was Samuel Carver.

Niemand in de hangar keek vreemd op toen Carver het luik in het staartstuk van de privéjet openschroefde en zichzelf ophees in de technische ruimte voor een standaardinspectie voorafgaande aan de vlucht.

Deze ruimte was niet toegankelijk wanneer het toestel eenmaal was opgestegen. Het was niet meer dan een ruimte gevuld met lelijke, maar functionele onderdelen, zoiets als de kelder van een gebouw. Dingen als bundels met bedradingen die de elektronische circuits van het vliegtuig met elkaar verbonden; de kabels en hydraulische lijnen die het roer en de hoogteroeren bedienden; de pijpen die oververhitte lucht onder hoge druk aan de motoren onttrokken en doorstuurden naar het verwarmingssysteem van de vliegtuigcabine. Die dingen waren geen van alle het aanzien waard en absoluut niet opwindend, natuurlijk totdat er iets mee misging.

Het waren de luchtkokers die Carver interesseerden. Ze waren bedekt met dik, zilverkleurig isolatiemateriaal, bijeengehouden met plastic klemmen en ze vormden via buizen en vertakkingen een heel netwerk door het vliegtuig, zoiets als het watersysteem in een wo-

ning. Hij rommelde wat aan de leidingen en trok een van de verbindingen een beetje los, zodat de hete lucht eruit zou lekken. De verbinding zelf was niet meer dan een handbreedte verwijderd van de hydraulische accumulator.

Tegen de tijd dat Carver het luik weer had afgesloten en wegliep, was het lot van het toestel bezegeld.

In de passagierslounge stond een tv aan. De verslaggever van CNN had grote moeite zijn tranen te bedwingen terwijl hij voor een zwartgeblakerde uitgebrande kerk stond.

‘Wij kunnen u niet laten zien hoe het er op dit moment binnen in dit knekelhuis uitziet,’ zei hij, met een ondertoon van nauwelijks verholen emotie in zijn zangerige Ierse accent. ‘De taferelen zijn te weerzinwekkend, te misselijkmakend. Daarbinnen liggen de verkoelde en verminkte lichamen van vierhonderd onschuldige vrouwen en kinderen. De stank van hun verbrande lichamen hangt hier overal om ons heen.

‘Terwijl westerse politici zich afwenden van dit onbeduidende stukje West-Afrika, is een nu al tien jaar durende burgeroorlog in genocide veranderd. De rebellenlegers die deze meedogenloze campagne op touw hebben gezet, zijn beter getraind en uitgerust dan ooit tevoren. Hun leiders leggen een niveau van organisatie en strategisch plannen aan de dag dat alles wat zij ooit eerder hebben gedaan verre overtreft. Op de een op andere manier hebben deze meedogenloze moordenaars ergens nieuwe hulpbronnen, nieuwe kennis vandaan gehaald. En terwijl het handjevol overlevenden van dit dorp tussen de lijken naar hun geliefden zoekt, is er één vraag die zich onvermijdelijk aan ons opdringt: wie steunt deze rebellen? Want wie zij ook zijn en wat hun redenen ook mogen zijn, het bloed van een heel volk kleeft aan hun handen.’

‘Shit, wat een grappenmaker is die knaap!’

Terwijl hij de drie andere mannen in de ruimte aankeek, gaf Waylon McCabe een klap op zijn bovenbeen. Meestal waren Waylon McCabes ogen kille, smalle spleetjes in gerimpelde plooiën in verweerde huid die permanent samengeknepen leken tegen de felle gloed van de Texaanse zon die hij thuis gewend was. Op dit moment voelde hij zich wel op zijn gemak, samen met zijn vrienden.

‘Man, straks gaat hij nog huilen, om te laten zien wat een gevoe-

lige jongen hij is. Maar ik wil wedden dat zo'n stel dooie negers hem net zo weinig kan schelen als mij. Hij staat daar alleen een beetje reclame te maken voor zichzelf en aan al die prijzen te denken die hij in de wacht kan slepen omdat hij zo'n toonbeeld van menslievendheid is... verdomd, het zou me niks verbazen als hij net zoveel geld aan die oorlog verdiende als ik.'

'Dat betwijfel ik ten zeerste, baas,' zei een van de andere mannen, terwijl hij een slok nam uit een fles Molson Canadian.

'Nou, ik weet het nog zo net niet, Clete,' antwoordde McCabe met een grijns. 'Natuurlijk, mijn diamanten leveren meer op. Maar denk ook eens aan de onkosten. Hij heeft niet voor wapens en munitie hoeven dokken, of instructeurs om al die inheemse knapen te trainen... Hé, geef mij eens zo'n biertje, voordat ik omval van de dorst.'

McCabe was een eind in de zestig, maar ondanks alle rimpels in zijn gezicht was hij nog steeds taaier en energiever dan de meeste mannen die nog niet half zo oud waren. Hij had de afgelopen drie dagen aan de noordkust van de Yukon en Northwest Territories doorgebracht. Daarvandaan naar de Noordpool kwam je niet veel anders tegen dan ijs. Nu zat hij in een privéruimte in de vertrekhal van de Mike Zubko-luchthaven, vlak buiten de stad Inuvik, te wachten op het vliegtuig dat hem naar huis zou brengen.

Hij was bezig een besluit te nemen of hij vervolg zou geven aan zijn gevoel dat er aanzienlijke hoeveelheden olie in de streek aanwezig waren. Alle grote corporaties hadden zich al uit de streek teruggetrokken. Olie was goedkoop, de winning zou kostbaar zijn en de plaatselijke eskimo's – Waylon McCabe was niet van plan ze Inuit te noemen en ze konden wat hem betreft doodvallen als ze daar aanstoot aan namen – begonnen moeilijk te doen over het feit dat het land van hun voorouders werd geplunderd. In elk geval vonden ze de voordelen niet tegen de nadelen opwegen.

McCabe echter, keek om zich heen naar waar de olie was, en waar alle trammelant was, en zag dat ze zich meestal op dezelfde plekken bevonden. Met die theemutsen in het Midden-Oosten en de rooien in Zuid-Amerika kon het niet anders dan dat vroeg of laat de olievoorraden zouden worden bedreigd. Intussen waren miljoenen Chinezen en Indiërs auto's aan het kopen en fabrieken aan het bouwen, dus kon de vraag alleen maar groter worden. Grote vraag en een onzeker aanbod betekende dat de prijzen omhoog

zouden schieten en dat velden die nu marginaal werden geacht op eens de moeite waard gingen worden om te exploiteren. En wie kon het dan ook nog maar ene moer schelen wat een stelletje zeehondenjagers ervan vond? Een paar dollar in de juiste zakken en dat probleem was ook weer uit de wereld. En iedereen die het geld weigerde aan te pakken zou er algauw achter komen dat hij de verkeerde beslissing had genomen.

Er werd op de deur geklopt en Carver kwam de ruimte binnen. Zijn normale, ontspannen tred was verdwenen. Zijn houding was voorzichtig en zijn blik aarzelend en nerveus. Hij wekte duidelijk de indruk zich niet op zijn gemak te voelen in de aanwezigheid van iemand die zo rijk en machtig was als McCabe.

‘Toestel is gecontroleerd, volgetankt en klaar voor de start,’ zei hij. ‘Sorry dat ik het zeg, meneer, maar als ik u was zou ik maar gaan. Er zit zwaar weer aan te komen.’

McCabe gaf hem een kort knikje, ten teken dat hij het had begrepen en dat hij wel weer kon gaan.

In de deuropening bleef Carver nog heel even staan, hoewel niemand nog erg in hem leek te hebben.

‘Dan wens ik u een goede vlucht, meneer,’ zei hij.

2

Het toestel vertrok uit Inuvik met bestemming Calgary, drie uur en meer dan tweeduizend kilometer naar het zuidoosten, grotendeels over een bergachtige wildernis.

Op het moment dat de motoren startten, begon er lucht uit de leiding te lekken; de temperatuur begon erin te stijgen en er kwam steeds meer druk op te staan. De hitte was pal op de hydraulische accumulator gericht, die was gevuld met een bijzonder gevoelige, uiterst ontvlambare vloeistof. Terwijl de minuten verstreken en het toestel een koershoogte van rond de dertigduizend voet bereikte boven de Selwyn-bergketen, werd die vloeistof heter en heter. Uiteindelijk, ongeveer veertig minuten na het vertrek uit Inuvik, bereikte de temperatuur een kritiek punt en barstte de accumulator open met een explosie die de hele achterkant van het vliegtuig deed trillen. Het vliegtuigcasco was sterk genoeg om de explosie te weerstaan, maar de vlammen van de brandende vloeistof zochten gretig meer brandstof in het plastic omhulsel van de bedrading; de buizen waarin de circuits waren gebundeld; het isolatiemateriaal rond de luchtkokers – alle mogelijke ontvlambare materialen.

De bemanning voelde of hoorde de explosie nauwelijks boven de trillingen van luchturbulentie en het gebulder van de straalmotoren uit. Het eerste wat de piloot ervan merkte was het waarschuwingslampje dat hem vertelde dat er brand was ontstaan in de achterste ruimte. Het tweede was dat er absoluut niets was wat hij eraan kon doen. Vanaf dat moment had hij maximaal zeven tot acht minuten totdat de vlammen de besturingssystemen van zijn roer en hoogteroeren zouden hebben doorgebrand.

Op het moment dat McCabes toestel opsteeg, stapte Carver in de drie jaar oude Ford F-250 Heavy Duty-truck die hij twee weken ge-

leden tegen contante betaling in Skagway, Alaska, had gekocht, en reed naar het dichtstbijzijnde benzinstation. In de toiletruimte schoor hij Steve Lundins baard af en trok zijn overall uit, die hij in een vuilnisbak achter het gebouwtje dumpte. Toen reed hij verder in zuidelijke richting, naar de Dempster Highway. Nadat hij een eindje had gereden, hield het asfalt op. De volgende zevenhonderd kilometer zou hij één poolcirkel, twee tijdzones, vijf rivieren en een aantal bergketens oversteken, over niet veel meer dan ruwe kleischalie en kiezels.

In Inuvik vertelden ze je dat de pure, overweldigende omvang van de lokale geografie en de ongelooflijke afwezigheid van andere mensen tot de prachtigste kenmerken van de streek behoorden. De Yukon Territory was bijna zo groot als Spanje, maar er woonden slechts dertigduizend mensen. Maar vergeleken met de Northwest Territories, er vlak naast, was Yukon zo indrukwekkend als iemands achtertuintje. De veertigduizend inwoners leefden verspreid over een gebied dat groter was dan Spanje, Frankrijk, Nederland, België en Engeland bij elkaar.

Carver luisterde graag naar zulke trotse verhalen. Hij hield van feiten. Hij vond zekerheden geruststellend, iets waarvan je op aan kon, waarover niet te onderhandelen viel, in een wereld vol compromissen, verraad en onvoorspelbare emoties. Ze leidden zijn gedachten af van dat wat aan zijn geweten knaagde, de gedachte aan alle andere mensen in het vliegtuig die samen met Waylon McCabe om het leven zouden komen. Carver was bekend met het concept van bijkomende schade. Hij begreep dat er naast de schuldigen vaak ook onschuldigen stierven. Ook begreep hij de menselijke rekensom die stelde dat er beter een handjevol mensen bij een vliegtuigongeluk kon omkomen dan honderden of duizenden door genocide. Hij kon zichzelf zelfs wijsmaken dat de mensen die voor Waylon McCabe werkten waarschijnlijk wisten waar hij mee bezig was en van zijn werk hadden meege profiteerd. Maar dat betekende nog niet dat hij het leuk moest vinden.

Zijn geheimzinnige opdrachtgevers, die zich het Consortium noemden, zouden niet bepaald onder de indruk zijn van zijn principiële gewetenswroeging. Zij zagen zichzelf als morele bewakers van een immorele wereld, die zaken rechtzetten waaraan politici, politiemensen en legers niets konden doen, aan handen en voeten gebonden als zij waren aan wetten en regels. De McCabe-klus was

Carvers derde opdracht. Als voormalig officier bij de Royal Navy, die met de SBS, de Special Boat Service, een elite binnen een elite, had gevochten, had hij ontslag genomen uit afschuw voor de nutteloosheid van het werk van zijn eenheid. De dictators tegen wie hij en zijn mensen hadden gevochten waren nog steeds aan de macht. De terroristen werden behandeld als staatslieden. De handelaars in drugs, wapens en mensen hadden nooit voor hun misdaden hoeven boeten.

Hij was in staat een man één-op-één te doden, met een pistool, een mes of zijn blote handen. Maar zijn opdrachtgevers gaven de voorkeur aan een subtielere, heimelijker aanpak. Dus voorzag Samuel Carver hen van ongelukken, zoals het ongeluk dat hij zojuist had voorbereid voor Waylon McCabe.